

ALEGORIA LUCEAFĂRULUI

- studiu critic -

Legendele Luceafărului

Geniul lui Eminescu este văzut ca înalțându-se în lumina Luceafărului. Poezia a retinut cel mai mult atenția iubitorilor de artă frumoasă. Răsunetul se explica prin faptul că poezia este o alegorie a nefericirii pământești a poetului și aceasta a fost scrisă cu puțin înainte ca poetul să intre în prima faza a bolii sale mintale.

G. Calinescu consideră că Luceafărul nu avea așa un mare răsunet fara opera completă a lui Eminescu. El consideră Luceafărul vârful operei eminesciene spre care ne urcăm citind creațiile mai mici.

Din toate acestea se desprinde o idee centrală confirmată de toți criticii prin care este considerată că întreaga creație eminesciană conține motivul luceafărului.

Poezia *Luceafărul* s-a născut în noaptea unei mari dureri din dragostea lui Eminescu pentru Viorica Micle. Acest lucru a fost confirmat de Eminescu lui Maiorescu care la rândul lui a transmis această informație lui I. Al. Brătescu-Voinești.

Ideia geniului nemuritor este veche în gândirea poetului. Pe măsură ce el intra tot mai mult în conflict cu oamenii vremii el teoretizează distanțarea geniului de societate.

Hyperion, demonic

Eminescu n-a stăruit asupra dramei umane din *Frumoasa fără corp* pentru că soluția a dat-o în *Legendele Luceafărului*: zmeul care simbolizează pământescul se resemnează în lumea nemuritoare.

În spiritul romantismului german, Eminescu, va interpreta basmul *Fata în gradina de aur* astfel că Hyperion devine simbol al demonicului, al geniului ispitit de chemarea iubirii pământești.

În studiul lui I. Jura *Mitul în poezia lui Eminescu* se demonstrează că Eminescu gândea mitic și nu filosofic prin faptul că zmeul din poveste nu poate să fie un “zburător”, ci că este vorba despre un mit antic: cel al rapirii unui pământean de către zeul infernului.

Eminescu vedea geniul ca și romanticii germani. Geniul era o ființă capabilă să treacă de limitele lumesti și să-și creeze o lume a lor.

Un cercetător al titanismului V. Cerny observă că titanii moderni s-au revoltat contra cerului ca și cei antici dar că nu au vrut să ia locul zeilor ci doar să fie oameni cu libertate deplină. Titanii se consideră inspirați, ca și poeții în antichitate, erau mândrii de suferințele lor, aveau arătarea răzvrătitului, demonică, infernală, pentru ca ei în lupta contra dumnezeirii erau gata să renunțe la ce oamenii consideră că au cel mai de preț: sufletul.

Eminescu a procedat ca un titan încă de la prelucrarea motivelor din folclorul românesc făcând din Saramis un titan revoltat împotriva divinității și făcând din zmeul din poveste, simbol al răului, un simbol al geniului creator.

Pentru Eminescu demonul, ca voce interioară omului, va acționa ca titan în mersul societății arătându-și geniul prin năzuința spre o frumusețe superioară.

Dubla înfățișare a lui Hyperion: înger-demon ne duce la o contradicție a firii lui care este o parte creatoare și alta distrugătoare ca și demonicul lui Goethe.

Drama Luceafărului începe din momentul în care el nu poate renunța la nemurire datorită iubirii.

Luceafărul nemuritor

Convingerea pesimismului lui Eminescu a fost prima oară teoretizată de critica lui Maiorescu.

Înțelesul alegoric dat de Eminescu legendei Luceafărul este acela al asemănării soartei zmeului din poveste cu soarta geniului. Astfel este perceput în zilele noastre când încă auzim chemarea Luceafărului nemuritor.

BIBLIOGRAFIE

1. M.Eminescu I.Creangă Studii, Timișoara, Editura Universitatea din Timișoara, 1965
2. Eminescu, Mihai, Poezii, București, Editura Pentru Literatură, 1965

www.referateok.ro – cele mai ok referate